

āvīñ

ગુનેચર્

Do you know what the Disaster is? คุณรู้หรือเปล่าว่าดิสแอสเตอร์คืออะไร

ผมยืนอยู่ท่ามกลางความหนาวเหน็บ

อลาสก้าอุณหภูมิติดลบสามสิบหองศา ทะเลสาบเมนเดนฮอลล์ถูกแช่แข็งกลายเป็นลานหิมะ สีขาวโพลนอันเว้งว้างของมันทำให้ผมรู้สึกเปล่าเปลี่ยวจนแทบทนไม่ไหว

สถานที่แห่งนี้มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย

ผมคงไม่มีวันสัมผัสสิ่งที่เกิดขึ้นที่นี่ได้ แม้ว่าร่องรอยทุกอย่างจะถูกกลบหายไปใต้หิมะแล้วก็ตาม เพราะไม่ว่ายังไงความจริงที่ว่า 'พรอสตี' ไม่อยู่แล้ว ก็ยังตามติดตัวผมไปทุกที่... ทุกเวลา

"ลีย์" เวย์เจอร์เจียวางมือลงบนแผ่นหลังผม ถูมือหนาไม่อาจปกปิดอาการสั่นเทาบ่อยๆ ของเขาได้ เขามองผมด้วยดวงตาสีเขียวอ่อนหม่นเศร้า ขณะกระซิบเสียงแห้งผาก "มันจบแล้ว"

ผมพยักหน้าแต่ไม่อาจยอมรับว่า 'มันจบแล้ว' อย่างที่เวย์เจอร์บอก ความโศกเศร้าของผมเพิ่งจะเริ่มตื้นขึ้น และผมยังมองไม่เห็นหนทางว่าจะเยียวยาความรู้สึกนี้ให้บรรเทาลงได้อย่างไร

การสูญเสียพรอสตีไปส่งผลกระทบรุนแรงยิ่งกว่าแผ่นดินไหว

10 The Eater วายร้ายหิวสก 3

แรงลั่นสะเทือนครั้งนี้เขย่าชีวิตผมจนพังและไม่เป็นท่า ความเข้มข้น
ของผมถูกทำลาย ผมเคืองคว้างและโศกเศร้าเกินกว่าจะต้านทานความรู้สึก
ใดๆ ที่ประเดประดังเข้ามา สุดท้ายจึงร่วงลงไปในกลุ่มยุบสัปดาห์ขนาดใหญ่ที่
เขาเหลือทิ้งเอาไว้ให้เป็นที่ระลึก

ผมหลับตาลง พยายามลืม พยายามทำให้สงบ แต่เมื่อสายลมพัด
ผ่านมาพร้อมหิมะก็ยิ่งฟุ้งซ่าน

วูบแรกที่ความเย็นเยียบสัมผัสโดนผิว ภาพฝ่ามือที่เย็นจัดอยู่เสมอของ
พรอสตีก็ผุดขึ้นมาในความมืดหลังเปลือกตา ผมเห็นเขาวางมือลงบนแขน
ผมอย่างนุ่มนวลแล้วยิ้มให้ หลังจากนั้นเศษซากความทรงจำมากมายที่
ผมพยายามปิดกั้นเอาไว้ก็หลั่งไหลพรุ้งพรูออกมาราวเขื่อนแตก

บางที่พรอสตีคงกำลังลงโทษผมอยู่...

ผมถอนหายใจแล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าสีเทาเข้ม

ความมืดมืดคืบคลานมาตามทิวเขาที่ศตวรรษออก ธารน้ำแข็งสีฟ้าที่
ทอดตัวอยู่ระหว่างช่องเขาถูกเงาดำทาบทับบดบัง ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำโรยรา
แสง ก่อนที่ความอบอุ่นเพียงหนึ่งเดียวจะดับลงที่ปลายขอบฟ้า

ช่วงเวลากลางวันของอลาสก้าสิ้นสุดลงแล้ว

ที่ว่าผมยังมีเวลาอีกมากที่จะรำลึกถึงความหลังเพื่อตอกย้ำความผิด
พลาดอันโง่งมของตัวเอง

- ??? -

ไอโอวา สหรัฐอเมริกา
สองสัปดาห์ก่อน

ฤดูหนาวเป็นช่วงที่ชีวิตของผมลำบากกว่าปกติ
ทุ่งข้าวโพดเขียวขจีที่เคยสูงสองเมตร ตอนนี้กลายเป็นทุ่งหิมะโล่งเตียน
บนพื้นมีตีสีเหลืองแห้งเหี่ยวซึ่งเหลือจากฤดูเก็บเกี่ยวปีที่แล้วถูกทับถมด้วย
หิมะจนกลายเป็นคลื่นตะปุ่มตะป๋าน่าเกลียด

บ้านของผมตั้งอยู่ท้ายไร่ไร่ลักษณะนั้น เรามีวัวตัวเมียแก่ๆ อยู่ในโรงนา
สองตัว มีหมูสกปรกหนึ่งตัวนอนหงายอยู่ในคอก และมีไก่อีกนับไม่ถ้วนอยู่ใน
ในเล้าที่ล้อมด้วยรั้วตาข่าย

ผมกำลังนั่งยองๆ อยู่หลังเล้าไก่ที่ว่า

กลิ่นที่ไก่อผสมกลิ่นอาหารหมักหมมเหม็นเหลือร้าย จนไก่ที่พุ่งออกมา
กับลมทำให้ผมคันคอ แต่ผมไม่มีทางเลือกมากนัก เพราะตั้งแต่ไร่ข้าวโพด
สูงกลายเป็นที่ราบโล่งกว้างผมก็ไม่มีที่อื่นให้ซ่อนตัวอีก

"มันอยู่ที่ไหน!" เสียงตะโกนดังขึ้น

ผมชะงักหน้าออกไปดูอย่างกล้าๆ กลัวๆ

เด็กหนุ่มสองคนรูปร่างผอมสูงกำลังเดินมาทางนี้

พวกเขาคือพี่ชายของผมเอง ทั้งคู่กำลังมองหาอะไรบางอย่าง สีหน้า

12 The Eater วายร้ายทิวสก 3

พีคนรองดูตื่นเต้นเพราะในมือของพีชายคนโตมีปืนไรเฟิล

ปืนนั้นอีกแล้ว...

แม่สั่งห้ามไม่ให้พวกเราเข้าใกล้ปืน เพราะปืนกระบอกนั้นมีไว้ปกป้อง
ไว้เราให้พ้นจากจิ้งจอกหรือขโมย แต่พวกพีไม่เคยฟัง ทุกครั้งที่แม่เมาหลับ
เป็นตายอยู่บนโซฟา พวกเขาจะแอบเอาปืนออกมาเล่นเสมอ

วันนี้ก็เช่นกัน พวกพีสวมบทบาทเป็นนายพรานถือปืนเดินออกจากร่างไป
ทั่วไร่เพื่อออกล่าผม ความหวาดกลัวของผมเป็นเรื่องตลกสำหรับพวกเขา แม้
ว่าผมจะไม่สนุกกับการเล่นนี้เลยก็ตาม

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมผมต้องซ่อน

ผมคลานไปที่อีกด้านของเก้าอี้อย่างเงียบเชียบ ใช้เวลาจิตใจหนึ่ง
รวบรวมความกล้าแล้วพุ่งตัววิ่งออกไปก่อนที่พวกพีชายตัวร้ายจะเข้ามาใกล้
ไปมากกว่านี้

"เฮ้ย มันอยู่นั่น!" พีคนรองสังเกตเห็นเข้าจนได้

ผมวิ่งเตลิดไปตามถนนเลียบทุ่งข้าวโพด โดยมีเสียงตะโกนและเสียง
ปืนดังขึ้นหนึ่งนัดไล่หลังผมมาติดๆ

กระสุนนัดนั้นเฉียดตัวผมลงไปในโคนพื้น

หิมะฟุ้งกระจายขึ้นมาในอากาศเหมือนผงแป้ง

หัวใจผมหดเกร็งด้วยความกลัว สายตาสอดสายหาที่หลบซ่อน โชคร้าย
ที่แถวนี้ไม่มีต้นไม้ใหญ่หรือหลุมโพรงใดๆ มีแต่กอหญ้าแห้งเป็นกระหย่อม
บนพื้นหิมะปนเปื้อนดินสีน้ำตาลดำสกปรก

ถ้าหาที่ซ่อนไม่ได้ผมก็ต้องวิ่ง...วิ่งไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถูกเป้า

พีชายไล่ต้อนผมไปทางแม่น้ำไอโอร่าซึ่งอยู่ไม่ไกลจากไร่สักไร่นัก ไม่รู้ว่าคุณ
พีต้องการอะไร แต่ความกลัวทำให้ขาผมลั่นหมดเรี่ยวแรง ผมลื่นไถลลงไป
อยู่ที่ใต้พุ่มไม้ข้างทางก่อนถึงริมตลิ่ง

เสียงตะโกนหายไปเหลือแต่เสียงหัวเราะชั่วร้าย

"ดูสิ ตลกชะมัดเลย"

ผมไม่แน่ใจว่าพีชายคนไหนพูดประโยคนั้นเพราะเสียงของพวกเขา

นำรังเกียจพอกัน แต่ที่แน่ๆ พวกพี่วิ่งตามมาทันแล้ว พี่คนรองก้มลงมายิ้ม
เยาะ ส่วนพี่ชายคนโตเดินเข้ามาเตะต้นขาผมอย่างแรงหนึ่งที

"ลุกขึ้นวิ่งต่อสิ เรากำลังล่านายอยู่นะ อย่าทำให้พวกเราหมดสนุก!"
พี่ชายคนรองเท้าเอวสั่ง

ผมรีบหันหน้าปฏิเสธด้วยความหวาดกลัว

"เหอะเหอะจริง" พี่ชายคนโตที่มีนิสัยโมโหร้ายเตะผมสองครั้งเข้า
ที่ช่วงท้อง ปลายปืนในมือเขาขยับมาเล็งที่หน้าผากผม ก่อนที่เขาจะตะโกน
สั่ง "ลุกขึ้น!"

ล้ากลิ้งปืนที่ส่องลงมาเป็นรูกลวงดำมืด

ผมกลัวจนตัวสั่นและร้องไห้ออกมาเหมือนเด็กๆ

"ยะ...อย่า ผมกะ...กะ...กลัวแล้วอะ!" ผมมีนิสัยติดอ่างเมื่อหวาดกลัว
หรือตื่นเต้นมากๆ ซึ่งปมด้อยนี้เกิดจากการกลั่นแกล้งอย่างรุนแรงของพวกเขา
นั่นแหละ

เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น

ตั้งแต่แม่แต่งงานใหม่ ชีวิตผมก็ไม่เคยสงบสุขอีกเลย

ผู้ชายที่แม่แต่งงานด้วยเป็นคนอารมณ์ร้าย เขาทุบตีผมเวลาที่แม่ออกไป
ทำงานในไร่ วันๆ เขาไม่คิดจะทำอะไรนอกจากเลียมสอนให้พวกพี่ๆ เกลียด
และรังแกผมเหมือนไม่ใช่คน ผมทนอยู่อย่างนั้นมาหลายปี กระทั่งเขาขับรด
ตกละพานข้ามแม่น้ำลิสซิปปีตายไปเมื่อสองปีก่อน

การตายของพ่อเลี้ยงอาจเป็นเรื่องดี หากเขาไม่ทิ้งหนี้ก้อนโตกับลูกติด
สองคนไว้เป็นภาระของแม่

ไร่ข้าวโพดของเราขาดทุนมาหลายปีแล้ว ลิ่งที่งอกงามขึ้นทุกปีไม่ใช่
พืชผลแต่เป็นดอกเบี๋ยจากหนึ่ลีน แม่เครียดและเริ่มหันไปพึ่งแอลกอฮอล์ เธอ
ไม่สนใจใจคืออะไรนอกจากขวดเหล้า เวลาผมถูกรังแกแม่ไม่เคยยื่นมือมา
ช่วยเหลือ ซ้ำยังยืนมองเฉยๆ ด้วยสายตาที่ว่างเปล่า

ผมเหลือบไปมองบ้านซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลลิบ

เสียงปึงคองปลุกให้แม่ตื่นจากความเมามาย ร่างผมแห่งของเธอยื่น

14 The Eater วยร้ายทิวสก 3

อยู่หน้าประตู แม่มองมาทางพวกเราครู่หนึ่งก่อนเดินชนเขกลับเข้าบ้านราวกับไม่แยแสว่าพวกพี่จะฆ่าแกงผมอย่างไร

"เลิกยุ่งกับไอ้เด็กติดอ่างนี่ดีกว่า" พี่คนรองทำท่าเบื้อหน้า การแก้งผมจิตซีดลงเมื่อแม่ไม่โมโหแผลดเสียงตาแบบที่เขาหวัง

"ไอ้เด็กซีแพ้ แกนี่ไร้ประโยชน์ชะมัด" พี่ชายคนโตเห็นด้วย

พอตากดวงผมจนพอใจ พวกเขาก็จากไปพร้อมเสียงหัวเราะ

ผมนั่งพักรอให้ตัวหายลึนอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะคลานสี่ขาออกจากใต้พุ่มไม้ กิ่งแห้งเหี่ยวของมันชวนตามผิวหนังผมจนแสนคันไปหมด จุดที่ถูกเตะปวดจนจุก ผมลุกไม่ไหวได้แต่นอนกอดเขาคุดคู้อยู่บนพื้น น้ำตาไหลอาบแก้มด้วยความไม่เข้าใจ

ทำไมแม่กับพวกพี่ ถึงเกลียดผมขนาดนี้

หรือว่าบนโลกใบนี้ไม่มีใครต้องการผม?

ตลกคินนั้นผมนอนชดอยู่ในอ่างอาบน้ำ

พวกพี่ชายไล่ผมมาในห้องน้ำตั้งแต่หัวค่ำตามปกติ ใช่ มันเป็นเรื่องปกติ ผมโดนแก้งแบบนี้บ่อยๆ จนชิน ปัจจุบันอ่างอาบน้ำกลายเป็นเตียงนอนของผมไปแล้ว

น่าแปลกที่วันนี้ผมนอนไม่ค่อยหลับเท่าไร

อาจเพราะอากาศร้อนผิดปกติซะมั้ง

ผมคิดแบบนี้ก่อนลุกออกมายืนหน้ากระจก ใบหน้าจิตซีดไม่มีอะไรโดดเด่นมองจ้องผมกลับมาผ่านเงาสะท้อน ผมเกลียดการส่องกระจก เกลียดการเห็นหน้าตัวเอง แต่กลับชอบยืนมองสีลันในดวงตาคู่นี้

ดวงตาของผมมีสีน้ำตาลอ่อนอมเหลือง

แม่บอกว่าตาผมเหมือนพ่อมาก ผมไม่รู้หรอกว่าจริงหรือเปล่าเพราะพ่อทิ้งแม่ไปตั้งแต่ผมยังไม่เกิด แต่มันทำให้ผมรู้สึกดีทุกครั้งที่มีกระจก รู้สึกเหมือนเห็นพ่อกำลังมองตอบกลับมา

ผมยืนหน้ากระจกอยู่บนที่เดียว ยืนเฉยๆ จนโดนไอร้อนประหลาด

อบจนแผ่นหลังเปียกชุ่มเหงื่อ เสื้อผ้าเหนียวเหนอะแนบติดตัว ลมหนาวเหน็บ
ที่ไหลผ่านช่องประตูเจือกลิ้นควันไฟ

เกิดอะไรขึ้น ไฟไหม้?

"แม่!" ผมร้องเรียกแม่อย่างเสียวขวัญ

ไม่มีเสียงใครขานตอบ แต่มีเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนให้ได้ยินแว่ๆ

นั่นเสียงใคร... พี่?

ไอร้อนปะทะเข้าหน้าทันทีที่ผมเดินไปเปิดประตู

ห้องนอนที่ผมใช้ร่วมกับพี่ชายมีเพลิงลุกลามไปทั่ว ผ้าม่าน เตียงนอน
และเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ ไม่มีชิ้นไหนที่ไม่ติดไฟ ควันสีเทาขนาดสูงเสียดจนผม
ต้องหมอบคลานไปตามพื้นที่ร้อนลวกผิว

ผมพยายามคลำทางหนีไปที่ประตู แต่สายตารำมัวยากแก่การจับ
ทิศทาง สิ่งที่ผมพอจะมองเห็นชัดในตอนนั้นมีเพียงลูกไฟขนาดใหญ่สองลูก
ที่กำลังดับเฝ้าๆ ขวางอยู่บนพื้น

ลูกไฟพวกนั้นกำลังส่งเสียงร่ำไห้หน้าเวทนา

อย่าบอกนะว่านั่นคือพี่ชายสองคนของผม

ถ้าใช่ ร่างกายของพวกเขาพี่ๆ ก็กำลังมีไฟลุกท่วม เสื้อผ้าถูกเผาละลาย
แนบไปกับผิวหนังที่ไหม้จนเริ่มเกรียม เสียงกรี๊ดร้องเพราะความเจ็บปวดทำให้
ผมแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

ผมตกใจมาก เลยรีบคลานถอยกลับไปทางเดิม คิดจะเข้าไปซ่อนใน
ห้องน้ำที่ไฟยังลามไปไม่ถึง

ทว่าควันที่สุดเข้าปอดเริ่มทำให้หายใจลำบาก ผมโอบจนแทบคอ มือ
กับเข่าที่ใช้คลานไปตามพื้นเจ็บปวดและพองแดง ผมเคลื่อนไหวได้ช้าลงก่อน
จะล้มตะแคงล้มลุกควันอยู่บนพื้น

"ช่วยด้วย!" ผมพยายามตะโกนทั้งที่ยังสลัก ในใจลึกๆ ภาวนาขอให้
ใครสักคนผ่านมาได้ยินเสียง

ทันใดนั้น...

บรรยากาศในห้องพลันหนักอึ้งคล้ายถูกบีบอัดด้วยแรงกดดันมหาศาล

10 The Eater วยร้ายทิวสก 3

ผมทรมาณเหมือนกำลังจมน้ำไปได้ น้ำลึก ในขณะที่หูได้ยินเสียงกระพรวนดังกริ้งกริ้งไฟเราะ

จึงจอกสี่ขวดหนึ่งเดินฝ่ากองเพลิงเข้ามา

เมื่อสี่เท้าของมันผ่านความร้อน กลัดน้ำแข็งก็ปะทุตามเป็นประกายระยิบระยับ ลมหนาวหอบเอาหิมะเข้ามาบรรเทาเปลวเพลิงที่กำลังโหมไหม้ ความร้อนค่อยๆ จางหาย ความเยียบเย็นแทรกซึมเข้ามาแทนที่ และห่อหุ้มร่างกายผมไว้อย่างนุ่มนวล

ที่สำคัญ...จึงจอกตัวนั้นไม่ได้มาตามลำพัง

คล้ายหลังมันไปสองสามก้าวมีเงาขนาดใหญ่ปรากฏขึ้น เงานั้นบดบังสี่สันร้อนแรงของเปลวไฟจนกลายเป็นสีดำทึบ เมื่อเพ่งดูให้ต๊ะจึงเห็นว่าเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง

ใคร ผมพยายามหยีตามองฝ่ากลุ่มควันหนาที่บ

แม้จะเห็นอะไรไม่ค่อยชัด แต่ผมมั่นใจว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คนรู้จัก ไม่ใช่เพื่อนบ้าน และไม่ใช่พนักงานดับเพลิงแน่

จะใครก็ช่าง ได้โปรดเถอะ

"แค่งๆ ช่วยด้วย!" ผมส่งเสียงอีกครั้ง ขณะรวบรวมแรงเหวี่ยงสุดท้าย คลานออกไปขอความช่วยเหลือ

โชคดีที่ผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นได้ยินเสียงผม ร่วงสูงทะมึนสวมเสื้อโค้ด สีควันบุหรี่รีบเคลื่อนกายเข้ามาหา สองแขนแข็งแรงโอบประคองผมขึ้นจากพื้นอย่างระมัดระวัง

"ลืมนิด" เขาตบหน้าผมเบาๆ ให้ได้สติ

ผมพยายามฝืนลืมตาที่เจ็บแสบเพราะควันไฟ ภาพที่เห็นพร่าเลือนมาก ผมมองไม่เห็นหน้าตาของคนี่ช่วยผมไว้ รู้แต่ว่า...เขามีผมสีดำและปากกว้างแข็งแรง

"ช่วยด้วย ผมยังไม่อยากตาย" ผมหลุดปากพร่ำเพ้อ มือขวากวาดสะเปะสะปะหาที่ยึดเหนี่ยว

ผู้ชายคนนั้นคว้ามือขวาของผมเอาไว้ นิ้วโป้งสากๆ ถูเขม่าสีดำออก

จากผิวข้อมือด้านใน เขาพิจารณาปานแดงที่ติดตัวผมมาตั้งแต่เกิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยถ้อยคำที่ผมไม่เข้าใจออกมา

"นายเป็นอีทเตอร์?"

ชายแปลกหน้าจ้องมองผมอย่างประหลาดใจ ดวงตาของเขามีสีดำลึกล้ำ มันดำสนิทถึงขั้นที่โดนแสงจากเปลวไฟสาดส่องก็ยังคงดำมืดเหมือนห้วงจักรวาล ไม่เปลี่ยน

ผมพยายามจดจำดวงตาคู่นั้นเอาไว้ก่อนที่สติจะวูบหาย

แต่กลับมีเหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้นอีก...

เสียงปริแตกลั่นเปรี๊ยะอยู่รอบตัว บ้านเก่าหอมซอสนครินไปทิ้งหลัง พื้นชั้นสองที่ปูด้วยไม้ทฤษทุชวบลง คู่เสื้อผ้ามืดมีเพลิงลุกท่วมร่วงลงไปก่อนเป็น อย่างแรก ตามมาด้วยคานไม้ขนาดใหญ่ที่พาดอยู่เหนือศีรษะเรา

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก

ผมคิดว่าชายแปลกหน้าจะโยนผมทิ้งแล้วหนีเอาตัวรอดไปคนเดียว แต่ เขากลับกอดผมไว้แน่น และใช้ท่อนแขนข้างหนึ่งยกขึ้นรองรับน้ำหนักของ ท่อนไม้ที่ร่วงลงมาอย่างไม่กลัวเกรง

ผมได้ยินเสียงกักพินกรอด เมื่อคานไม้ติดไฟกระแทกลงบนแขนและ ไหลข้างขวาของเขารุนแรง มันหักลงตรงกลางอย่างง่ายดายเหมือนไม้ จั้มพิน แต่เสียงไม้ติดมาช่วยนปลายคางของชายที่ช่วยผมจนได้แผล

ของเหลวอุ่นๆ หยดลงบนปลายจมูกผม

"ไปอยู่กับฉันนะ"

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของเขาที่ผมได้ยิน

- ฟอสตี้ -

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

สองสัปดาห์ก่อน

ห้องทำงานของลีห์คือจุดที่อบอุ่นที่สุดในแมนชั่นหลังนี้
ผมนั่งกอดเข่าจิบกาแฟร้อนจัดอยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง ปล่อยความคิด
ให้ฟุ้งกระจายอยู่ในความเงียบสงัด ขณะมองไปที่ลูกโลกจำลองสีดำสนิทซึ่ง
ตั้งวางอยู่กลางห้องเพลินา

ลูกโลกนั้นมีขนาดใหญ่ยักษ์ สูงเท่าตัวคน กว้างสองช่วงแขน บนพื้น
ผิวสีดำด้านคือแผนที่โลกที่แสดงทวีป ประเทศ และมหาสมุทรอย่างครบครัน
ทว่ามันไม่ใช่ลูกโลกจำลองที่เห็นได้ทั่วไปตามห้องสมุด

บนแผนที่ที่มีจุดแสงสีทองเล็กๆ จำนวนมากมายปรากฏอยู่ด้วย พวกมัน
กระจายตัวไปทั่วแผนที่ บ้างบางตา บ้างหนาแน่น เป็นตัวแทนของจำนวน
อีทเตอร์ที่เหลืออยู่บนโลกใบนี้

ผมนั่งมองจุดแสงสีทองเล็กๆจิวอยู่พักใหญ่ ก่อนจะลุกเดินออกไปเมื่อ
กาแฟในแก้วเริ่มเย็นจนเสียรสชาติ

นอกห้องทำงานของลีห์มีแต่ความเย็นยะเยือก

แมนชั่นหลังนี้เก่าแก่มากเสียจนระบบทำความร้อนเริ่มทำงานไม่ทั่วถึง
มันอยู่มานานตั้งแต่ศตวรรษที่สิบแปด และถูกใช้เป็นฉากหน้าปกปิดทางเข้าออก

ขององค์กรอิทีเตอร์สาขาเนวยอร์ก ซึ่งซ่อนตัวมิดชิดอยู่ในไต้ย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์
บนเกาะแมนฮัตตัน

นับตั้งแต่ดิ้งโก้ออกออละวาดในอดีต พวกอิทีเตอร์ก็เิ่มกล้าขึ้นมามาอาศัย
อยู่บนดินอีก แมนชั่นหลังนี้จึงถูกปล่อยทิ้งร้างมานานห้ำลึบกว่าปีจนกระทั่ง
ตกเป็นของลีห์ในปัจจุบัน

หกปีที่ผ่านมามาเราซ่อนตัวอยู่ในแมนชั่นหลังนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่า
เราอยู่ด้วยกันแค่สองคน

ผมหยุดยึบนบนชั้นบันไดเมื่อมีชายสองคนเดินสวนขึ้นมา

พวกเขาไม่ใช่มนุษย์ ไม่ใช่คิปเปอร์ และไม่ใช่อิทีเตอร์หน่อมแน้มน่ารัก
แบบปกติ ดวงตาของชายสองคนนั้นดูดึนสีเงามืดแอบแฝง ร่างกายแผ่ซุมพลัง
ที่ชวนให้รู้สึกอันตรายออกมา

พวกคิสแอสเตอร์...

เมื่อเห็นหน้าผม พวกเขาก็ยิ้มให้เ่อย่างเป็นมิตร

"บอสถามหาคุณอยู่ครับ" หนึ่งในนั้นเตือน

ผมพยักหน้ารับรู้ก่อนรีบขอยเท้าถึ่ ลงบันได ความจริงแล้วผมควร
จะลงไปหาลีห์ที่ห้องนั่งเล่น แต่ระหว่างเดินผ่านชานพักชั้นสอง ผมบังเอิญ
เห็นประตูบานหนึ่งแง้มอยู่พอดี

ใครบางคนนอนซดเป็นดักแต่อยู่บนเตียงในห้องนั้น

ผมเกือบลึ่มไปแล้วว้าลีห์พาเด็กหนุ่มคนหนึ่งกลับมาด้วย

เจ้าเด็กนั้นผมกะหระ่องเสี่ยจนมองเห็นกระดูกรำไรใต้ผิวหนัง เสื้อผ้า
เก่าถูกผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อใหม่หลวมโพรก เนื้อตัวที่เปื้อนเขม่ามอมแมมถูก
เช็ดทำความสะอาด แม้แต่แผลพองแดงบนฝ่ามือและหัวเข่าก็ถูกรักษาเรียบร้อย
แล้วเช่นกัน

เขาหน้าตาอ่อนช้ำธรรมดา จมูกแหลม ผิวซีด บนต้งมีกระสีน้ำตาล
อ่อนพาดผ่านไปจนถึงโหนกแก้มสองข้าง ขนคิ้วสีอ่อนจางจนแทบมองไม่เห็น
แต่ผมที่ซีไม่เ็นทรงกลมบึ่มสีส้มแดงโดดเด่น

เด็กคนนี้เป็นอิทีเตอร์ตั้งแต่เกิด

20 The Eater วายร้ายทิวสน 3

ลีห์พาผมต่อไปถึงไอโอวาก็เพื่อเจ้าเด็กนั่นหรือ

เมื่อเข้าหมอนั้นกับผมออกจากนิวยอร์กด้วยช่องแสงสีทอง จุดหมายปลายทางคือรัฐไอโอวาที่อยู่ห่างไปไกลกว่าพันไมล์ แต่ตัวลีห์เองดันไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไมเราต้องดั้นด้นไปถึงที่นั่น

'แค่รู้สึกว่าจะต้องไป' คือเหตุผลที่ผมได้จากปากลีห์

วันนี้ทั้งวันเราขับรถเช่าที่อ่าวเทียร์เร่ไปทั่วไอโอวา ทุกอย่างเป็นปกติดีจนน่าใจหาย กระทั่งสองสามชั่วโมงก่อนหน้านี้ เราเห็นเพลิงสีส้มแดงลุกไหม้อยู่บนท้องฟ้าโดยบังเอิญ

ในไร่ข้าวโพดมีบ้านหลังหนึ่งกำลังถูกไฟไหม้

บ้านไม้วอดวายไปครึ่งหลังแล้วตอนที่เรานึกเข้าไป วัสองตัว หมูหนึ่ง และมนุษย์อีกสามคนถูกไฟคลอกตายในสภาพไหม้เกรียมน่าเวทนา สิ่งมีชีวิตเดียวที่เหลือรอดมาได้แบบปาฏิหาริย์คือเด็กคนนี่

ผมไม่เชื่อเรื่องปาฏิหาริย์งมงาย

ไฟไหม้รุนแรงขนาดนั้นเจ้าหนูนี้ไม่ควรรอดมาได้ แต่ก็รอดมาแล้ว

ผมระแวงสงสัยจึงพยายามเตือนลีห์ แต่หมอนั้นไม่ฟังแถมยังรีบร้อนพาเด็กกลับนิวยอร์ก เพียงเพราะเห็นว่าเด็กคนนี้เป็นอ็ทเตอร์

ทำไมถึงไม่ฉุกละหุกคิดบ้างนะว่าเจ้าหนูนี้ดูไม่น่าไว้ใจ

ผมกำหัดแน่นขณะปรายตามองเด็กหนุ่มหัวแดง

ใบหน้าจืดชืดดวงหน้ายังคงหลับตาปริ้มไม่รู้เรื่องรู้อะไร ลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอ ทั้งที่ท่านอนดูสงบเสงี่ยมไร้พิษภัยออกปานนั้น แต่สัญชาตญาณในตัวผมกลับร้องเตือนว่า 'อันตรายๆ' ไม่ยอมหยุด มันทำให้ผมไม่อยากจะใกล้เด็กคนนี่ และรู้สึกแฉงเหลือทน

ปล่อยให้ไม่ได้ ผมจะต้องทำอะไรสักอย่าง

ระหว่างที่ครุ่นคิดว่าควรจะทำยังไงกับเด็กคนนี่ดี อยู่นๆ เสียงกัมปนาทก็ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วฟ้า

เสียงนั้นฟังคล้ายเสียงฟ้าผ่า...แต่ไม่ใช่

ผมเดินไปที่หน้าต่างแล้วเลิกฝ้าม่านออกดูสิ่งที่เกิดขึ้น

ห้องฟ้าในยามนั้นเป็นสีแดงเข้มเหมือนเลือดผสมโคลน คลื่นสั่นสะเทือน กระเพื่อมอยู่ในอากาศเหมือนวงน้ำ มันกระแทกไปรอบทิศทางจนกระจก หน้าต่างลั่นกราว สัญญาณกันขโมยของรถยนต์ที่จอดอยู่บนถนนร้องระงม มนุษย์ที่เดินอยู่บนทางเท้าสะดุดล้มโกลาหล แม้แต่ผมเองยังเสียหลักชวนเซ ไปมา

หลังจากนั้น...

มีบางสิ่งบางอย่างเล็ดลอดเข้ามาทางหน้าต่าง

โลหะสีแดงคล้ำที่ร้อนจัดจนเดือดปุดๆ ไหลลามไปเคลือบทุกสิ่งทีขวาง หน้า ตั้งแต่กรอบหน้าต่าง ชายผ้าม่าน ไหลไปตามวอลล์เปเปอร์สีอ่อนลงไป ถึงพื้นไม้ปาร์เก้ต์ ก่อนจะมุ่งตรงมาที่ผมอย่างอาชวาทมาดร้าย

ผมตกใจรีบวิ่งแน่นแบบไม่ต้องเสียเวลาคิด แต่ใครจะไปรู้ว่าลิท์กำลัง เปิดประตูเข้ามาพอดี ผมวิ่งชนร่างกายที่แข็งเหมือนหินของเขาเต็มแรง ลิท์ จับแขนผมไว้แล้วนินว่าหน้าดู

"ระวังหน่อย จะรีบวิ่งไปไหน"

"รีบหนีนะสิ นายไม่เห็นมันหรือไง!" ผมลนลานรีบหันหลังกลับไปชี้ 'มัน' ให้เขาดู แต่ทว่า... "เฮ้ะ?"

โลหะสีแดงอันตรายานไปหมดแล้ว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)